

Niels Dragon

Der tjente en karl på Frederiks Hospital¹, som var særdeles yndet af lægerne og af de unge kirurgiske kandidater, da han fortræffeligt forstod at gå dem til hånde ved obduktioner og skeletteringer. I det første år, han var der, havde han været den lystigste karl af verden; han lo og sang altid, selv ved de modbydeligste og for mange rædselsfulde arbejder med de til skelettering bestemte lig, som han ofte ganske alene måtte sysle med om natten. Han var hverken overtroisk eller frygtsom, og hver gang der forefaldt noget som helst arbejde, som de andre hospitalskarle ikke havde mod til, hed det altid: Hvor er Niels Dragon? Han er ikke bange for Satan selv. Han havde været soldat, var endnu kun tredive år gammel og en udmærket smuk karl, der gjorde megen lykke hos kønnet². I dette kapitel havde han ord for at være et slags Don Juan i en lavere sfære; dog herfor blev han ikke bedømt meget strengt af de unge kirurger. Med ét blev karlen tungsindig og syntes at lide af samvittighedsskrupler. Hans allerbedste ven på hospitalet, den høje fyrbøder, havde hængt sig. Fyrbøderens bryllup havde været bestemt for tre dage siden; men aftenen før brylluppet havde han truffet sin brud i den uimodståelige Niels Dragons arme. Den fortvivlede fyrbøder havde kun hvisket sin troløse brud nogle ord i øret og øjeblikkelig forladt dem.

Den tredie nat efter fyrbøderens selvmord stod Niels Dragon alene i det store hospitalskøkken og fyrede, i den afdøde fyrbøders sted, under en uhyre stor kedel med lukket låg, hvis brug vel var ham bekendt, men som han aldrig før havde følt nogen betænkelighed ved at sysle med. Han havde

¹ Danmarks første egentlige hospital, grundlagt 1752; lå mellem Amaliegade og Bredgade i København hvor nu Kunstindustrimuseet har til huse

² ☺: Kvinderne

befaling til at bringe den i kog og lade den koge en hel time. Samme aften havde han haft en alvorlig scene med den ulykkelige fyrbøders trolovede, som han havde lovet at ægte; men med gru havde hun fortalt ham, hvad hendes brudgom havde hvisket hende i øret, da han gik bort og tog sig så skrækkeligt af dage: ”Inden tre nætter” – havde han sagt – ”skal jeg hente din forfører og slæbe ham med mig for Guds domstol!”.

De tre nætter var nu næsten forbi. Klokken var over halv tolv, og det havde omtrent været ved midnat, fyrbøderen havde sagt disse ord, umiddelbart før han fuldførte selvmordet. Den hospitalslæge, som havde sat Niels Dragon til at passe kedlen, kendte intet til hans sidste ”galante eventyr” og dets ulykkelige følger. Han var en lidenskabelig dyrker af sin videnskab og bekymrede sig ikke om andet. Kort før midnat stod han i skeletteringssalen, tæt ved køkkenet, med de unge kandidater og foretog sig nogle tilberedelser til hvad der skulle foretages. Da hørte lægen et usædvanligt bulder i køkkenet og åbnede sagte døren. Den halve del af køkkenet var bælgmørk; men pladsen lige ud for ildstedet var skarpt oplyst af det store bål på skorstenen under den uhyre kedel. Niels Dragon stod i denne lysning med dødblegt ansigt og stift opspilede øjne og stirrede mod ildstedet. ”Er du gal, menneske! Hvad fattes dig?”¹ – spurgte lægen, uden at bemærke hvad der var sket.

”Jeg kommer! Jeg kommer!” – stammede karlen med fordrejet ansigt, og hårene havde rejst sig på hans hoved – ”jeg bliver fordømt i denne time – jeg ved det – se kun ikke så forfærdeligt på mig! – – ”

Nu så først lægen, at låget under kogningen var sprunget af kedelen – og det lig, der skulle skeletteres, var kommet til syne. Det var den hængte fyrbøders lig, som kandidaterne hemmeligt havde tilegnet sig og som man havde ladet Niels Dragon koge, uden at sige ham hvem det var eller kende hans forhold til den døde. Man havde måttet knuge kadaveret krumbøjet ned i kedelen for dets usædvanlige højde. Det havde ved udvidelsen rettet sig og sprængt låget. Med sit kogte græsselige dødningsansigt var den ulykkelige fyrbøders hoved sprunget helt op af kedelen; det var stærkt oplyst af flammen og syntes at stirre på den troløse ven med de åbne, udvidede øjne.

I det øjeblik, lægen så dette, styrtede Niels Dragon med et skrig om på stengulvet og var død. Ved obduktionen af hans lig fandt lægerne, at hans hjerte var sprængt af en pludselig blodsammenstrømning, som hos mennesker, der dør af skræk. Foreneligheden deraf med hans bekendte mod og dristighed blev dem først af psykologiske grunde forklarlig, da de siden

¹ ☺: Hvad fejler du?

erfarede hans forhold til den ulykkelige fyrbøder og det sammenstød af omstændigheder, som havde fremkaldt hans sidste mærkelige situation overfor den dødes skrækkelige ansigt og netop ved udløbet af den tid, inden hvilken den døde havde lovet at føre ham for den evige dommer. Man holdt længe den hele historie hemmelig, for ikke at forarge nogen ved den benyttelse af fyrbøderens lig, som var hans frænder¹ ubekendt, men som var et ran i videnskabens tjeneste, der så tit finder sted, hvor anatomien dyrkes med iver.

~~~~~

---

¹ ♂: Slægtninge